ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 221 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΟΙ ΒΕΛΕΝΤΖΙΣΤΑΙ.

Δὲν συζητοῦμεν πρὸς ὑμᾶς, ὀπαδοὶ τοῦ Βελέντζα, μήτε πολιτικῶς, μήτε κοινωνικῶς, πολιτικῶς μὲν διότι ἀντιπροσωπεύετε ὄχι τὴν πλειοψηφίαν τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ τὴν αὐταρχικὴν θέλησιν τῆς Αὐλῆς, κοινωνικῶς δὲ, διότι στερεῖσθε τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων, αἵτινες ἀπαρτίζουσι τὸν κοινωνικὸν ἄνθρωπον. Δὲν εἶσθε γνωστοὶ ἐντὸς τῆς κοινωνίας ταύτης εἰμὴ ὡς ἐχθροὶ καὶ διαφθορεῖς αὐτῆς, δὲν ἀπαρτίζετε πολιτικὸν κόμμα, μήτε κἂν φατρίαν, εἶσθε ἁπλῆ συμμορία ληστρικὴ, ἥτις κατώρθωσε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ ἔθνος καὶ ὀχυρωθεῖσα ὄπισθεν τῆς Βασιλικῆς προστασίας, ζητεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τοὺς ὅρους αὐτῆς. Ὦ; ἄλλοτε οἱ αἰχμαλωτίσαντες ἐν Ὠρωπῷ τοὺς Ἄγγλους Εὐπατρίδας ζητεῖτε ἀμνηστείαν διὰ τοσαῦτα κακουργήματα πολιτικὰ καὶ κοινωνικά· καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν συζητοῦμεν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἀγωνιζόμεθα μαχόμενοι καθ' ὑμῶν προσωπικῶς καὶ προσπαθοῦμεν νὰ σᾶς ἐξοντώσωμεν ὡς ὀλετῆρας τοῦ ἔθνους, ὅπως χειραφετήσωμεν τὴν πατρίδα ἀπὸ τῶν ἐπονειδίστων ὑμῶν δεσμῶν. Εἶναι σκληρὰ ἡ προσωπικὴ τυραννία ἔθνους τινός, ἀλλ' εἶναι σκληροτέρα ἡ τυραννία διεφθαρμένης καὶ ἐπονειδίστου συμμορίας, οἵαν ἀποτελεῖτε σεῖς.

Καὶ μήπως χθὲς ἢ προχθὲς ἐγνώσθησαν αἱ ἠθικαὶ ἡμῶν πληγαὶ καὶ ἡ διασματικὴ πνοὴ τὴν ὁποίαν διαχέετε ἐπὶ τῆς κοινωνίας τῆς Ἑλληνικῆς; Πότε δὲν σᾶς ἐδδελύχθη κατὰ βάθος ὁ Ἑλληνικὸς λαός; Πότε ἔσχεν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς πλήρη καὶ ἀπόλυτον μεθ' ὅλην τὴν πανουργίαν σας καὶ τὴν ὑποκρισίαν γλώσσης φιλελευθέρου καὶ μεγαλόφρονος; Μήπως δὲν ἐμεγαλύνθητε μέχρι σήμερον διὰ τῆς δολιότητος, διὰ τῆς θεραπείας τῶν προσωπικῶν συμφερόντων, ἐπὶ ζημίᾳ τῶν κοινῶν; Μήπως ἐπαύσατε μίαν κἂν ἡμέραν πανουργευόμενοι καὶ ἐξαπατῶντες τὴν κοινὴν γνώμην μὲ φράσεις ἐθνικωτάτας καὶ μὲ ἐπαγγελίας ἐσωτερικῶν βελτιώσεων καὶ ἐθνικοῦ μεγαλείου; Ἀλλὰ σήμερον [τὸ βλέπετε] ἡ τελευταία ἡμῶν ὥρα ἐσήμανε, τὸ προσωπεῖον διεσχίσθη καὶ ἡ εἰδεχθὴς ὄψις σας κατεμάρανε καὶ συνετάραξε τὴν Ἑλλάδα ὅλην. Σήμερον οἱ πάντες ἔκπληκτοι ἐρωτῶσιν ἀλλήλους: ἀνεθρέψαμεν λοιπὸν καὶ ἐμεγαλύναμεν ἐν τοῖς κόλποις ἡμῶν τόσῳ φαύλους ὑποκριτὰς, τόσῳ οὐτιδανοὺς τυχοδιώκτας, τόσῳ κοινοὺς καταχραστάς; Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ἡ Ἑλλὰς ἐσύρθη εἰς τὸ ἅρμα τοῦ ἥρωος τῆς Ζαρνάτας ἄνευ συναισθήσεως, τυφλοῖς ὄμμασιν, ὅπως περιέλθῃ εἰς ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν κατάστασιν μηδαμινοτάτην καὶ εὐτελεστάτην; Ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη εἰργάσθημεν καὶ ἠγωνίσθημεν δύο ἑκατομμύρια λαὸς, ἵνα ἀποκτήσῃ ὁ Κουμουνδοῦρος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν Ἀττικῇ ἰδιοκτησίας κατά τε ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν; Ἐπεδιώκαμεν μεγάλην πατρίδα, ἐζητοῦμεν τὰ Ἰωάννινα καὶ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ εἴχομεν ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τοῦ Βυζαντίου μόνον διὰ νὰ ἀποκτήσωσι περιουσίας οἱ συνεταῖροι τοῦ Βελέντζα; Ἄλλον προορισμὸν τῆς μεγάλης ἰδέας ἡμεῖς τοὐλάχιστον δὲν βλέπομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Καὶ σήμερον ἡ συμμορία αὕτη, ἡ ὁποία ὑποκρίνεται ὅτι πολιτεύεται καὶ ὅτι ἔχει φίλους ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐν τῇ Αὐλῇ, σήμερον, ὅτε κατεδείχθη ἐμφανῶς ἡ φύσις καὶ ἡ οὐσία αὐτῆς, ἔχει ἐλπίδας περαιτέρω ζωῆς καὶ ἰσχύος; Τολμᾷ νὰ φαντασθῇ ἡ συμμορία, ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ ἐπιδοκιμάσῃ διὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ τὴν ἐθνικὴν ἐξουδένωσιν, τὸν οἰκονομικὸν ὄλεθρον, τὴν φαυλοκρατικὴν διοίκησιν τοιαύτης Κυβερνήσεως; Ἴσως ὀνειρεύεται ἡ συμμορία τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς παρίστατο ὡς ὑπέρμαχος τῶν κοινοβουλευτικῶν θεσμῶν, φιλελευθέρας διοικήσεως καὶ ἐθνικῆς πολιτικῆς. Ἡ ἀπάτη καὶ ἡ ἀγυρτεία ἔχουσι τὴν περίοδον αὐτῶν. Σήμερον πιστεύομεν μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἐφθάσατε εἰς τὸ τελευταῖον σημεῖον τοῦ σταδίου σας, παραμερίσατε καὶ ἄφετε τὴν θέσιν σας εἰς τοὺς τιμίους ἄνδρας!

Ἡ ἐποχὴ τοῦ ὀνείδους καὶ τῆς ἀτιμίας, ἣν ἐπεσωρεύσατε κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, παρῆλθε· θέλομεν νὰ ζήσωμεν ἐν τῷ μέλλοντι ὡς τίμιος λαὸς, ὡς πεφωτισμένη ἐθνικότης, ὡς κυριαρχικὴ δύναμις καὶ σεῖς εἶσθε ὄχι μόνον περιττοὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλὰ ἐμποδίζετε καὶ καταδαμάζετε πᾶν ἀγαθὸν ἔνστικτον· τὸ ὄνομά σας μόνον ἀποπνέει δυσφημίαν καὶ ὄνειδος· ὅπως δὲ μὴ εὑρεθῶμεν ἐν τῷ μέλλοντι ἀντιμέτωποι πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὁποῖοι εἶσθε σεῖς, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς ἐξοντώσωμεν πρὸς παραδειγματισμὸν

τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. Ἡ τριακοστὴ πρώτη Μαρτίου εἶναι ὁ σταθμὸς τῆς εὐτελείας καὶ τῆς ἀτιμίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους· τὴν ἡμέραν ταύτην ἔλησεν ἡ ἱστορία σας καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐθνικῆς αἰσχύνης. Τὸ μέλλον δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, οἵτινες οὐδέποτε ἐθερμάνθητε ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς ἰδέας νὰ ἐγκαταλείψητε μνήμην ἀγαθὴν ἐν τῇ πατρίδι σας. Τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς θέλει ἀρχίσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν θὰ ἀπαγγελθῇ ἡ ὁριστικὴ καταδίκη σας, διότι σεῖς οἱ ἴδιοι τοιουτοτρόπως ἐπολιτεύθητε, ὥστε ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς νὰ θεωρῇ τὸν ὄλεθρόν σας ὡς οὐράνιον δώρημα καὶ ὡς ἀφετηρίαν ἐλπίδος καὶ σωτηρίας.

Ψηφίσατε λοιπὸν τοὺς φίλους τοῦ Κουμουνδούρου, ἐκλογεῖς τῆς Ἑλλάδος, μέχρις ὅτου ἀπογυμνωθῶσι τὰ ἑξήκοντα ταμεῖα τῶν ἑξήκοντα ἐπαρχιῶν σας! ψηφίσατε αὐτούς, διότι ἐὰν δὲν πεισθῆτε σήμερον περὶ τῶν καταχρήσεων καὶ τῆς ἀναισχύντου πολιτικῆς τῆς φατρίας ταύτης, ἴσως περιμένετε νὰ πεισθῆτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν θὰ ἴδητε ἀφεύκτως νὰ εἰσορμήσωσιν εἰς τὰς οἰκίας σας διὰ νὰ ἀπογυμνώσωσιν αὐτάς. Ψηφίσατε τοὺς φίλους τοῦ Κουμουνδούρου! ἔχομεν εἰσέτι ἐθνικότητα, ἀποτελοῦμεν κράτος καὶ χαίρομεν τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου, ἴσως δὲ περιμένετε νὰ πεισθῆτε περὶ τῆς προδοσίας αὐτοῦ, ὅταν στερηθῆτε καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου καὶ τῆς κυριαρχίας σας καὶ τῆς ἐθνικότητός σας. Ψηφίσατε τοὺς φίλους τοῦ Κουμουνδούρου! ἐκλογεῖς τῆς Ἑλλάδος, διότι διατρέφετε ἔτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας σπέρματα τιμῆς καὶ πατριωτισμοῦ, περιμένετε δὲ ἴσως νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν καρδίαν σας ἡ ἀτιμία καὶ τὸ ὄνειδος, διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος καπηλεύεται καὶ τιμὴν καὶ πατριωτισμόν. Ἐὰν εὐαρεστῆσθε ψηφίσατε τοὺς φίλους τοῦ Κουμουνδούρου, ἀλλὰ τότε πρέπει πρῶτον νὰ ἀποδείξητε ὅτι ἡ πολιοῦχος θεὰ τῶν Ἀθηνῶν ἦτο οὐδὲν ἄλλο ἢ μεσίτρια, καὶ ὅτι τὰ ὀστᾶ τῶν ἡρώων τοῦ 21 δὲν εἶναι εἰμὴ ξυλάνθρακες.

Δός του.

ΔΙΚΗ ΣΚΟΥΖΕ.

Ἐὰν αἱ Ἀθῆναι ἦσαν Παρίσιοι, ἡ δίκη αὕτη θὰ συνετάραττεν ὅλην τὴν κοινωνίαν, ἐπὶ ἑβδομάδας θ' ἀπετέλει τὴν οὐσιαστικωτέραν αὐτῆς τροφὴν, θὰ ἐπλήρου τὰς σελίδας ὅλων τῶν ἐφημερίδων, θὰ προσείλκυε καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀκόμη, ὅπου ἡ αἴθουσα τοῦ Πλημμελειοδικείου, κόσμον, θὰ προσκάλει τὸ δρᾶμα, τὴν κωμῳδίαν, τὴν κοινωνιολογίαν, τὸν φιλόσοφον, τὸν θεολόγον, τὸν ἠθικολόγον, νὰ ἐνασχοληθῶσι μὲ αὐτὴν, θὰ περιεβάλλετο χαρακτῆρα κοινωνικοῦ ζητήματος καὶ θὰ ἐγέννα κίνησιν, ἥτις βεβαίως δὲν θ' ἀπέβαινε πρὸς ζημίαν τῆς κοινωνίας. Διότι ὑπάρχουσι πρόσωπα τὰ ὁποῖα, ὅταν προσβληθῶσι ὑπὸ κοινωνικῆς τινος δυστυχίας, ἀφαιροῦνται τὸν ἀτομικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα, πολλαπλασιάζονται εἰς μυρία ἄλλα ἄτομα, ἐνσαρκοῦνται εἰς ἰδέας, ὑψοῦνται εἰς διαμαρτύρησιν κοινωνικὴν καὶ ὡς τοιαῦτα παρίστανται εἰς τὸ δικαστήριον. Τοιοῦτο πρόσωπον εἶναι ἡ **Ἑλένη Δεσποτάκη.** Εἶναι ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, τοῦ δούλου φύλου, τῆς ἡμισείας δηλαδὴ κοινωνίας, τὴν ὁποίαν καταπιέζει ὁ ἀνὴρ, ἡ κτηνώδης δύναμις, ἐκμεταλλευομένη τὴν καλλονήν του, καὶ μηδὲ πληρώνουσα τὴν ἀξίαν ἀκριβῶς τῆς ἡδονῆς. Τὴν μερίδα αὐτὴν τῆς κοινωνίας τὴν ἀντιπροσώπευεν ἐν τῇ δίκῃ ὁ κατηγορούμενος **Κωνσταντῖνος Σκουζές.**

Δι' ἡμᾶς καὶ ὁ εἷς καὶ ἡ ἄλλη δὲν εἶναι πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κατηγοροῦνται· εἶναι κοινωνικαὶ νόσοι, ἐρχόμεναι εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸ τοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ ὤφειλε νὰ εἶναι ὁ πλέον πεφωτισμένος παθολόγος καὶ ὅπερ ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ὁ χυδαιότερος ἐμπειρικός.

Ἡ δίκη, εἴπομεν, ἀλλαχοῦ θὰ συνετάραττεν ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις· ἐδῶ μόλις συνετάραξε τοὺς φίλους τῆς νέας, τοὺς φίλους τοῦ νέου καὶ ὀλίγους περιέργους· ὁ τύπος ἀπεδείχθη νωθρός. Τὰ λεγόμενα ἔγκριτα φύλλα, ἡ Ὥρα, ὁ Αἰών, οὔτε ὡμίλησαν· δι' αὐτὰ ἡ κοινωνία εἶναι ὁ κύριος Τρικούπης· εἶναι ὁ κ. Φιλήμων· καὶ ἐπειδὴ οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος ἐπειράχθησαν διόλου ὑπὸ τῆς ἐκουσίας ἀπαγωγῆς τῆς Ἑλένης Δεσποτάκη, οὔτε εἶχον τίποτε κοινὸν μετὰ τῆς ἐν τῷ Πύργῳ τῆς Πεντέλης γενομένης ἀποπλανήσεως, τὰ ὄργανά των ἐκοιμήθησαν ὕπνον βαθύν. Καὶ ἐὰν δὲν ὕψουν φωνὴν αἱ πτωχαὶ Νέαι Ἰδέαι, πάντοτε μετὰ πόθου ἐνασχολούμεναι μὲ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα, θὰ ἀντιπροσωπεύετο ὁ τύπος ὁ Ἀθηναϊκὸς ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου ἄρθρου τῆς Ἐφημερίδος, πρωτοφανοῦς εἰς τὰ χρονικὰ ἑβδομαδιαίας παγκοσμίου δημοσιογραφίας, δι' οὗ πρώτην φορὰν ὄχι ὑβρίσθη, ἀλλὰ περιεπαίχθη ὑπὸ ἀνδρός, ὑπὸ δυνατοῦ, ὑπὸ ἀνεπιτυγμένου, ὑπὸ πλουσίου, κόρη ἀσθενής, κόρη πτωχὴ, κόρη ἀγράμματος, κόρη ἐσταυρωμένη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τῆς ἀτιμίας, τὸν ὁποῖον τῇ προσήνεγκεν ἡ διαφθορὰ τῆς συγχρόνου πλουτοκρατικῆς νεολαίας. Ἀλλ' ἐν Παρισίοις εἰς παρομοίους δίκας τῆς Marie Bière, τῆς Virginie Dumaire, τῆς madame de Tilly, τῆς μὲν πυροβολησάσης τὸν ἀποπλανήσαντα αὐτὴν νέον, τῆς ἄλλης φονευσάσης τὸν ἐγκαταλείψαντα αὐτὴν πατέρα τοῦ τέκνου της, καὶ τῆς τρίτης στιγματισάσης διὰ βιτριόλιου τὸ πρόσωπον τῆς ἐρωμένης τοῦ συζύγου της, ὁ παρισινὸς κόσμος οἱονεὶ ἐπεστάτησεν εἰς τὴν ἐξαγωγὴν τῆς διαδικασίας, αὐτὸς σχεδὸν ἦτο ὁ εἰσαγγελεὺς αὐτῆς, καὶ ὅταν ὁ πραγματικὸς Εἰσαγγελεὺς ἐζήτει κρείττονας ἀποδείξεις, ὡς τὸ προχθεσινὸν δειλὸν καὶ ἄνανδρον Δικαστήριόν μας, ἀνεβόησεν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ μονονουχὶ ὑπηγόρευσεν εἰς τοὺς Ἐνόρκους τὴν ἀθῴωσιν τῶν **γυναικῶν αἵτινες φονεύουσι,** ἅμα ἀποπλανηθῶσι καὶ ἐγκαταλειφθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν αὐτῶν. Καὶ ὁ τύπος; Τὰ φυλλάδια; Τὸ θέατρον; Αἱ κληρικαὶ ἐφημερίδες; Ὁ Δουμᾶς υἱός; Ὁ περὶ διαζυγίου νόμος τοῦ βουλευτοῦ Ναϊκέ; Τὰ πάντα ἀνεστατώθησαν ἵνα μελετηθῇ καὶ ἀναταμῇ τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ πρόβλημα καὶ εὑρεθῇ ἡ ἡμερωτέρα, ἡ προοδευτικωτέρα αὐτοῦ λύσις.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ αἰσθανόμεθα ἐν ἡμῖν ἀποστολὴν ἱερατείου καὶ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ μὴν ἀντιπροσωπεύσωμεν τὰς ὑγιεῖς κοινωνικὰς ἰδέας καὶ νὰ μὴ καλύψωμεν ὑπὸ τὴν προοδευτικήν μας σημαίαν τὴν ἀδυναμίαν ἵνα πλήξωμεν τὴν δύναμιν, ὅταν τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς, πλὴν ὀλίγων φωτεινῶν ἐξαιρέσεων, συνωμοτεῖ ὑπὲρ τῆς διαφθορᾶς ἐναντίον τῆς δυστυχίας.

Ὀλίγαι προεισαγωγικαὶ πληροφορίαι ἀπαιτοῦνται διὰ τοὺς μὴ ἐνημέρους τῶν λεπτομερειῶν τοῦ πρὸ τριετίας ἐγκυμονηθέντος δράματος.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ δράματος ἀνέρχεται εἰς τὸ 1878, ἔτος πρωθυπουργείας Κουμουνδούρου, συγκαλέσεως Ἐφεδρείας,

Δομοκοῦ, παραιτήσεως Οἰκουμενικῆς, pronunciamento τῶν δρόμων, ὑκλοκλασίας κλπ. Ὁ κατηγορούμενος ἦτο ἐφεδρος. Ἡ νέα κατῴκει ἐν Πλάκα, εἰς καλύβην πτωχήν. Ἡ νέα ἔχει πατέρα, μητέρα καὶ ἀδελφόν. Τὸ παρελθόν της τιμιώτατον, ὄχι μόνον τιμιώτατον, ἀλλὰ καὶ εὐτυχές· ὁ πατήρ της ἦτο εἷς τῶν μεγαλεμπόρων τῶν Χανίων, ἀφανίσας τὴν περιουσίαν του κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866 καὶ ἑνεκα τῆς Ἐπαναστάσεως· τοῦτο ὡμολόγησεν ἐν τῷ Δικαστηρίῳ ἐντιμότατος μάρτυς, ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὀφθαλμοϊατρείου κ. Ζαχαριάδης, γαμβρὸς τοῦ ἰατροῦ κ. Ἀναγνωστάκη. Τὸ 1866, ὁ πατὴρ Δεσποτάκης ἔφευγε τὸ πάτριον ἔδαφος, ἀπολέσας μὲν τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ σώζων τὴν τιμὴν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπέπρωτο ν' ἀπολέσῃ παρ' ἡμῖν τοῖς ἐλευθεροῖς. Ἡ πενία τὸν ὡδήγησεν εἰς μίαν τῶν ζοφερωτέρων συνοικιῶν τῆς Πλάκας. Περὶ τὸ πτωχὸν δωμάτιον, ὅπου εἶχε καταφύγει, ἐνέδρευον κεκπρυγμέναι μαστρωποί. Ὁ κατηγορούμενος ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὴν νέαν, ἐκφραστικωτάτης ἀληθῶς καλλονῆς. Ὀφθαλμοὶ μέλανες ὡς αἱ ἐλαῖαι τῆς πατρίδος της—ἡ παρομοίωσις δὲν εἶναι ἰδική μας—στόμα ὡσεὶ βρέφους, ἢ μικροῦ ἀγγελουδίου, κόμη κατάμαυρη, μέτριον ἀνάστημα, ἦθος σεμνὸν καὶ ῥόδα φυσικὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν· περὶ τῆς χειρός της δὲν λέγομεν τίποτε, διότι αὐτῆς καὶ μόνης ἐφείσθη ἡ Ἐφημερὶς καὶ τὴν ἐξύμνησε μετὰ πάθους, ἀλλὰ τί λέγομεν καὶ αὐτὴν ἀκόμη ὕβρισεν, ἀποδοῦσα πολλὴν ὑποκρισίαν καὶ ἐπίδειξιν.

Διὰ τὰς Ἀθήνας, διψώσας κάλλος, γυναῖκα καὶ ἡδονὴν, ὑπερήρκουν αὐταὶ αἱ χάριτες διὰ νὰ ἐξάψουν τοὺς ἐρωτικοὺς πόθους τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις ἀφ' ἧς τὴν εἶδε ὑπὸ ἑνὸς φαίνεται κατελήφθη ὀνείρου—τῆς κατακτήσεως. — Ἦτο ὄνειρον πλατωνικόν; Ὄνειρον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα, πετῶντα εἰς τὸν κόσμον τῆς φαντασίας μας ὡς χρυσαλλίδες τοῦ ἔαρος, διανοίγουν ὅλους τοὺς πόρους τῆς ἠθικῆς μας ὑπάρξεως, οὔτε κἂν ἀπτόμενα τῆς σαρκός μας; Ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶναι τύπος πλατωνικοῦ· ἀλλ' οὔτε ἡ ὑπεράσπισις ὑπεστήριζε τοιοῦτό τι· ἀλλ' οὔτε ἡ λύσις τοῦ ὀνείρου τοιοῦτον τὸν ἀπέδειξεν· ἀλλ' οὔτε δυστυχῶς αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ δράματος τοιαύτην ἔδωκαν νύξιν. Διὰ νὰ συλληφθῇ ἡ χρυσαλλὶς, οἱ ἔρασται ἀποτεινόμεθα πρὸς τὰ ἄστρα, πρὸς τὴν σελήνην, πρὸς ἕνα ἰασμον, πρὸς μίαν ἡλίου ἀκτῖνα, πρὸς κῦμα, πρὸς ῥόδον, πρὸς μίαν ἠλεκτρικὴν ἰδέαν, πρὸς μίαν περιστερὰν, πρὸς ἓν ῥοδίζον σύννεφον καὶ πρὸς μίαν ἀκόμα σταγόνα δρόσου. Αἱ ψυχαί μας ἐξέρχονται τοῦ περικαλύμματος αὐτῶν καὶ ψυχαὶ μὲ ψυχὰς συναντώμεναι συμπλέκονται περὶ τὰ παίγνια καὶ τὰς φυσαλλίδας τὰς ὁποίας θερμὴ φαντασία ἐκλύει ὡς σωλὴν ἀτμοῦ τοῦ ὁποίου τὴν δικλεῖδα ἀνοίγεις.

Ὁ κατηγορούμενος ὑπῆρξε θετικώτερος· διότι δὲν γνωρίζω τὸ κῦμα ἢ τὸ λυκόφως, ὁ ἀστερισμὸς τῆς Κασσιόπης ἢ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ μελωδοῦσα ἀηδὼν ἢ ὁ τρετίζων κορυδαλὸς, ἡ ἐκσφενδονιζομένη ἀκτὶς ἢ τὸ τανυόμενον ῥόδον νὰ ἔφερον ποτὲ εἰς κάνένα ἐραστὴν εἴτε σκιὰν φιλήματος ἢ βλέμματος ἀναλαμπὴν ἢ ἑνὸς λόγου ἀπήχησιν ἢ μίαν πρόσψαυσιν χειρός. Καὶ ἀντὶ λοιπὸν ν' ἀποταθῇ εἰς παράφρονας ἢ ἀναισθήτους φίλους, οἷος εἶναι ὁ οὐρανὸς, ἡ σελήνη καὶ ἡ νὺξ ἀπετάθη εἰς τὰς νεωτέρας Ἑκάτας, τὰς ἀργυραμοιβοὺς αὐτὰς τῶν ἡδονῶν, τὰς λεγομένας χυδαϊστὶ καὶ ἀρχαϊστὶ μαστρωπούς.

Κατ' ἀρχὰς ἀπετάθη εἰς τὴν Βασιλικὴν Χαραλάμπους, ἡ ὁποία ἐπειδὴ ἐντρεπόταν, ἀπετάθη εἰς σεμνοτέραν συνάδελφόν της, τὴν ἔχουσαν τὸ ἐρύθημα εἰς τὸ ὄνομά της Παναγιώταν Κοκκινίδου.

Ἐξάγομεν τὸ πνεῦμα τῶν ἀνακρίσεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθη το Βούλευμα τοῦ Ἐφετείου, δι' οὗ παραπέμπεται ὁ κατηγορούμενος «ὅτι κατὰ τὴν 26ην Νοεμβρίου 1878 ἀπήγαγεν ἑκουσίως τὴν Ἑλένην Δεσποτάκη, ἀμὴ συμπληρώσασαν ἔτι τὸ 21ον ἔτος, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας «τῆς μητρὸς αὐτῆς Εὐγενείας Δεσποτάκη, εἰς ἣν ὑπέκειτο, «παρὰ τὴν θέλησιν ταύτης, ἐπὶ σκοπῷ ἀσελγείας μετὰ «τῆς ἀπαχθείσης, ἥτις καὶ ἐξετελέσθη αὐθημερὸν ἐν Πεν«τέλῃ, ἔνθα μετήχθη ἡ ἀπαχθεῖσα.»

Κατὰ τὰς ἀνακρίσεις λοιπὸν καὶ τὰς καταθέσεις ἡ Παναγιώτα Κοκκινίδου μετέβη παρὰ τῇ μητρὶ τῆς Ἑλένης, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν γυναικῶν αὐτῶν, πῆγε προξενιὰ ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου καὶ προσεκάλει τὴν μητέρα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ νὰ γίνῃ ἡ διάσκεψις διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ μήτηρ δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὴν περὶ προξενιᾶς πρότασιν καὶ ἀπέκρουσε τὴν πρόσκλησιν διότι, καθὰ ἔλεγεν, ὁ Σκουζὲς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πάρῃ μιὰ φτωχὴ κόρη. Οὐχ ἧττον ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀπηλπίσθη· καὶ διοργάνωσε προσωπικὴν συνέντευξιν μετὰ τῆς μητρὸς, λαβοῦσα χώραν παρ' ἄλλῃ εὐωνύμῳ γυναικεῖ, τῇ Σοφίᾳ Κουτσέλῃ, τῇ πρωτεργάτιδι τῶν ἀσελγῶν σκοπῶν τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ κατηγορούμενος, κατὰ τὰς καταθέσεις τῆς κατηγορίας, παρουσιάσθη ἐκεῖ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον γαμβροῦ· διεμαρτυρήθη περὶ τῆς τιμιότητός του, ὡμίλησε περὶ τοῦ πάθους του, ἐβεβαίωσεν ὅτι μόνος αὐτοῦ σκοπὸς εἶναι νὰ νυμφευθῇ τὴν Ἑλένην· ἐὰν δὲ ἀμέσως δὲν προβαίνῃ εἰς τὸν γάμον, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ φόβου μήπως ὁ πατήρ του, ἀρνούμενος νὰ συναινέσῃ εἰς τοιοῦτον γάμον, τὸν ἀποκληρώσῃ. Περιορίζεται λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἀνηστείαν καὶ τοῦτο ἤδη ζητεῖ. Ἡ μεσολάβησις αὕτη τῆς ἀνηστείας θὰ παρεῖχε διττὴν ὠφέλειαν· ἀφ' ἑνὸς θ' ἀπεπειρᾶτο νὰ στνδιαλλάξῃ τοὺς γονεῖς του μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου· καὶ ἀφ' ἑτέρου, προμηθεύων αὐτὸς τοὺς διδασκάλους, θὰ συνετέλει εἰς πλείονα μόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κόρης, ὅπως ἀποδῇ οὕτω ἀξία τοῦ κατηγορουμένου συμβία. Βίς τόσους λόγους, διαβεβαιώσεις, ἐπαγγελίας, ὅρκους, ἡ ἄτυχὴς μήτηρ ἐπείσθη, καὶ ὁ ἀῤῥαβὼν ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Κουτσέλης, τοῦ κατηγορουμένου προσενεγκόντος δακτυλίδιον καὶ ὁρκισθέντος, καθὰ λέγεται, καὶ εἰς τὰ Εἰκονίσματα ὅτι θὰ λάβῃ σύζυγον τὴν Ἑλένην.

Τὰ τοῦ ἀῤῥαβῶνος, καὶ τὰ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου, καθὰ κατετέθη ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἐβεβαίωσαν ἐν τῇ προχθεσινῇ Δίκῃ ὁ μάρτυς Μπιστούρας καὶ ἡ μάρτυς Μπιστούρενα, ἀμφότεροι τιμιώτατοι, ὡς τοιοῦτοι καὶ ὑπὸ τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου ὑπολαμβανόμενοι.

Ἐδῶ λήγει ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ μικροδράματος αὐτοῦ καὶ ἐπιτρέψατέ μας νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν δευτέραν, χωρὶς διαλείμματος, ἀναψυκτικοῦ καὶ μουσικῆς.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἀῤῥαβώνων, ἡ θέσις τῆς Ἑλένης καὶ μνηστῆς τοῦ κατηγορουμένου, ἐξήρθη κατὰ πολλὰς κοινωνικὰς βαθμίδας· ὡς τοιαύτη δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν τῇ τρώγλῃ τῆς Πλάκας· διὰ τοῦτο ἐνοικιάσθη ἡ κατὰ τὸ Κολονάκι οἰκία τοῦ Πρινοπούλου, ἔνθα μετῴκησεν ὅλη ἡ οἰκογένεια τῆς Ἑλένης, προκαταβαλόντος τοῦ μνηστῆρος τὸ πρῶτον ἐνοίκιον.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐν τῇ νέᾳ οἰκίᾳ ἐγκατάστασιν, ὁ κατηγορούμενος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του Κίμωνος Δεμερδζῆ καὶ τῆς Καλλιόπης Κωνσταντίνου ἐπεσκέφθησαν τὴν μνηστὴν, προτείναντος εἰς τὴν μητέρα ὅτι ἐπειδὴ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ κατη-

γορουμένου βαπτίζουν εἰς Κολοκυθοῦ τὸ τέκνον τοῦ ἐπιστάτου των, καλὸν ἦτο νὰ παραλάβουν τὴν Ἑλένην, καὶ νὰ παρευρεθοῦν μετ' αὐτῆς εἰς τὴν βάπτισιν, ἐπ' ἐλπίδι νὰ τὴν ἴδωσιν οἱ συγγενεῖς της καὶ ἴσως συναινέσουν εἰς τὸν γάμον.

Ἡ μήτηρ ἐδυσκολεύετο.

Ἀλλ' ὁ κατηγορούμενος ἐπιδεικνύων ἐξάδελφόν του, ἐπιδεικνύων τὴν ἄγνωστον εἰς τὴν Δεσποτάκη Καλλιόπην ἐξουδετέρωσε τοὺς φόβους της, παρέλαβε τὴν Ἑλένην καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἀντὶ τῆς Κολοκυθοῦς, ἐξέδραμον εἰς τὸ ἐν Πεντέλῃ ἐξοχικὸν κτῆμα τῶν Σκουζέδων.

Ἡ νέα λέγεται ἀπορήσασα καὶ ἐρωτήσασα:

Ποῦ εἶναι ἡ Κολοκυθοῦ ; Αὐτὴ εἶναι ἡ Κολοκυθοῦ;

Ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν ἔκπληξιν τῆς νέας ἀπάντησις ἦτο:

— Ἔτσι ψέματα εἴπαμε τῆς μητέρας σου γιὰ νὰ διασκεδάσουμεν ὀλίγον.

Εἰς τὸ κρίσιμον αὐτὸ σημεῖον τοῦ δράματος μόνη μάρτυς εἶναι ἡ παθοῦσα, εἰς τὴν κατάθεσιν τῆς ὁποίας περιοριζόμεθα διὰ νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ὅλης ἱστορίας.

Εἶναι ἀληθὴς ἡ κατάθεσις τῆς παθούσης ; Καὶ ἀληθὲς ἂν εἶναι, ἡ δικαιοσύνη δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν. Ἰδοὺ ἡ κατάθεσις :

Ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ κτῆμα, εὑρέθη γεῦμα διὰ τέσσαρας ἑτοιμασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ κτήματος. Ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ κατηγορούμενος προσέφερεν εἰς τὴν Ἑλένην ποτήριον οἴνου· ἡ Ἑλένη ἠρνεῖτο· ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ ἡ Ἑλένη ἔπιεν ὀλίγον· μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ζαλίζηται· οἱ τοῖχοι τῇ ἐφαίνοντο ὅτι ἐστρέφοντο· αἱ δυνάμεις της ὅλαι τὴν ἐγκατέλιπον. Εἶπε τὴν κατάστασίν της αὐτὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον, ὅστις τὴν ὡδήγησεν εἰς ἓν τῶν δωματίων διὰ νὰ τῆς χύσῃ ὀλίγο νερὸ καὶ νὰ τῆς περάσῃ ἡ ζάλη. Ἐκεῖ, ἐκλείδωσε τὸ δωμάτιον, τῆς ἔκαμε προτάσεις ἀσελγείας, ἐκείνη ἠρνεῖτο, τὴν ἥρπασε διὰ βίας, τὴν ἔρριψεν ἐπὶ καναπὲ, τῆς ἐχάλασε τὰ ἐνδύματα καὶ . . . .

Αὐτὰ τὰ κακοῦργα ἀποσιωπητικὰ εἰσὶ τὰ εὐηχότερα τῶν φωνηέντων.

Μία μάρτυς ἡ Ἄννα Τέσση κατέθεσεν ὅτι ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Πεντέλην ἐκδρομὴν ἐπισκεφθεῖσα τὴν Ἑλένην εἶδεν εἰς τὸ σῶμά της μώλωπας.

Οἱ πληρεξούσιοι τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος ἐκ τῆς καταθέσεως αὐτῆς ἐξάγουσι τὸ γεγονὸς ὅτι ἠσκήθη βία.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικόν.

ΤΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

Ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος κατέχει τὰς θέσεις τοῦ ἀκροατηρίου. Μεταξὺ αὐτοῦ διακρίνονται πολλοὶ συμπολῖται τοῦ θύματος Κρῆτες. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀκροατηρίου δὲν εἶναι ἀπελπιστικὴ διὰ τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν· ὑπάρχουσιν ἀκόμα καρδίαι πονοῦσαι τὸ θῦμα, τὴν τιμὴν, τὴν ἀρετὴν, τὴν δυστυχίαν. Εἶναι καλὸν, διότι δυστυχῶς δὲν βαίνομεν μόνον πρὸς τὸν πολιτικὸν ὄλεθρον, χάρις εἰς τὰς κυβερνώσας τάξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἠθικόν. Ὁ εἷς συμπεριπατεῖ μετὰ τοῦ ἄλλου. Ὁ τελευταῖος εἶνε ἐπικινδυνωδέστερος τοῦ πρώτου· διότι περὶ ἐκεῖνον γίνεται ἀγών τις, ἂν καὶ τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἡμεῖς τὸν νομίζομεν κοινὸν, κενὸν, ἀτελέσφορον· ἀλλὰ περὶ τὸν ἄλλον ὄχι μόνον ἀγὼν δὲν τελεῖται, ἀλλὰ καὶ πᾶσα αἴσθησις καθυστερεῖ. Τί εἴμεθα κοινωνικῶς, τίς τὸ γνωρίζει· καὶ ὅμως ἂν ὑπῆρχε στατιστικὴ ἀποπλανήσεων, αἱ Ἀθῆναι αἱ μικραὶ, αἱ καλαὶ, αἱ αὐστηραὶ, αἱ οἰκογενειακαὶ Ἀθῆναι. Ὁ κ. Μαντόλας συλλέγει ἐν τῇ Στατιστικῇ του τοὺς βιασμοὺς τοὺς πρὸ τοῦ ἀκροατηρίου προσαγομένους· ἀλλὰ τί εἶναι αὐτοὶ οἱ βιασμοὶ, οἱ δημοσιευόμενοι οὕτως εἰπεῖν, ἀπέναντι τῶν ἀδημοσιεύτων, τῶν ἀμηνύτων, τῶν ἀκηρύκτων ;

* *
*

Οἱ δικηγόροι τοῦ κατηγορουμένου εἶναι ἐκ τῶν μεγάλων λεγομένων ὀνομάτων, ἐκ τῶν παλαιῶν· οἱ δικηγόροι τῆς κατηγορουμένης, εἶναι οἱ συμπαθητικώτεροι ἐκ τῶν νέων, Μομφερράτος καὶ Ἀραβαντινός· ἀμφότεροι πολλῆς παιδείας, πολλῆς κρίσεως, ὑγιῶν φρονημάτων καὶ ἐπιδεκτικοὶ ἐνθουσιασμοῦ. Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ ; Ἡ Ἑλένη Δεσποτάκη, τὸ θῦμα, ἡ δυστυχὴς, τὸ ἐρείπιον, ἡ συμφορὰ, ἐπὶ πολὺ ἢ εὕρισκε δικηγόρους ὄχι πολὺ δραστηρίους ἢ δὲν εὕρισκε διόλου !

Ἄχρις ὅτου ἀνέλαβον τὴν ὑπόθεσιν οἱ δύο προμνημονευθέντες, οἵτινες ἔπραξαν ἐξ ἰδίων ἀφιλοκερδῶς, μόνον ὡς συνήγοροι τοῦ κοινωνικοῦ δικαίου, ὡς ἀνορθωταὶ κοινωνικῆς καταστροφῆς, ὅ,τι ἠδυνήθησαν, ἵνα προκαλέσωσι τὸν θρίαμβον τῆς δικαιοσύνης εἰς ζήτημα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμπλέκεται ὅλη ἡ κοινωνία.

Ἡ Ἑλένη ἦτο κατὰ τὴν τελευταίαν δίκην ἁπλούστατα, ἀλλ' εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένη. Ἡ προφορά της δὲν τὴν προδίδει Κρῆσσαν· ἡ φωνή της καθαρά· ἡ ἀνάπτυξίς της ὀλίγη. Καθὰ ἐμάθομεν, εἷς ἀδελφὸς, ἐργάτης, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, διατρέφει τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς πενομένου καὶ ῥακενδύτου. Τί νὰ ὑπέφερεν ἡ οἰκογένεια αὐτὴ τρία ἔτη ! Ἔτρωγε τὸν ξηρὸν ἄρτον ὄχι μὲ δάκρυα συμφορᾶς, προκαλοῦντα ἐπὶ τέλους ἐνίοτε καὶ μυστικήν τινα εὐδαιμονίαν αὐτοπεριορισμοῦ ἀλλοκότου καὶ ἐξάλλου φαντασιώσεως τοῦ ξηροῦ ἄρτου εἰς δεῖπνον λουκούλλειον, ἀλλὰ μὲ δάκρυα ἀπελπισίας καὶ ἀτιμίας. Ὅλοι οἱ μάρτυρες καὶ τῆς ὑπερασπίσεως καὶ τῆς κατηγορίας μιᾷ φωνῇ ὡμολόγησαν ὅτι τὸ παρελθὸν τῆς κόρης ἦτο ἀγνότατον. Ἡ μάρτυς Μπαστούρα κατέθεσεν ὅτι ἐνίοτε ἡ κόρη ἔμεινε καὶ δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας νῆστις, διὰ νὰ φάγῃ, ὅ,τι ὑπῆρχεν ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ.

Ὁ κατηγορούμενος ἀτενίζει μετὰ θάρρους τὴν Ἑλένην καὶ μάλιστα ζητεῖ νὰ γελάσῃ.

Ἡ Ἑλένη κλίνει πρὸς τὸν πλησίον της συνήγορον καὶ τοῦ ἀποτείνει πικροὺς δι' ἐκεῖνον λόγους·

— Δὲν ντρέπεται καὶ μὲ κυττάζει !

* *
*

Τῆς δίκης προκατήρξατο ὁ ἐκ τῶν συνηγόρων τοῦ κατηγορουμένου κ. Κρασᾶς ὅστις πολὺ δικολαβικῶς ἐπρότεινεν ἐνστάσεις κατὰ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς·

α') ὅτι ἡ νέα ἦτο ἐνῆλιξ.

β') ὅτι ὁ πατήρ της ὡς ἀλλοδαπὸς ὤφειλε νὰ καταθέσῃ ἐγγύησιν ὑπὲρ τοῦ Σκουζὲ ὡς ἡμεδαποῦ.

Καὶ μίαν ἄλλην ἐπουσιώδη.

Καὶ αἱ τρεῖς ἐνστάσεις ἀπεκρούσθησαν σθεναρώτατα ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος.

Οἱ κύριοι Μομφεράτος καὶ Ἀραβαντινὸς προκειμένου περὶ τῆς πρώτης ἐνστάσεως ἠρκέσθησαν εἰς ζωντανὴν μαρτυρίαν,

παρουσιάσαντες τὴν νέαν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπερ οὕτω ἀντελήφθη τοῦ ἀνυποστάτου τῆς ἐνηλικιότητος.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ ἐγγυοδοσίας ἔνστασιν, ὁ κ. Μομφερράτος μόνος του ἐξ ἰδίων κατέθεσεν εἰς τὸν γραμματέα ἐγγύησιν ἑκατὸν φράγκων.

* *
*

Μετὰ τοῦτο ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων. Τὸ ἀκροατήριον κατεπλάγη ὀδυνηρῶς ὀλίγον ἐκ τῆς ἀνοχῆς τοῦ προέδρου μὴ διατάξαντος τὴν σύλληψιν τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ κατηγορουμένου, καὶ ἰδίως τῶν τριῶν ἀπαισίων γυναικῶν, αἵτινες ἐφωράθησαν ψευδορκοῦσαι.

Ἡ στάσις τοῦ ἀκροατηρίου ἦτο ἐκφραστικὴ, συμπαθητικὴ ὑπὲρ τῆς κόρης καὶ ἀπειλητικὴ ἐναντίον τῆς ὑπερασπίσεως. Ἐπανηλημμένως ἐξεδήλωσε τὴν ἀγανάκτησίν του, δι' ἀποδοκιμασιῶν καὶ τοῦ ἀπεριγράπτου ἐκείνου θορύβου εἴδους καταχθονίου βοῆς προξενούσης φρικασμὸν εἰς ἐκεῖνον καθ' οὗ στρέφεται. Τόσῳ, ὥστε ὁ πρόεδρος ἠναγκάσθη κατὰ τὴν ἐξέτασιν ὑπὸ μάρτυρος νὰ διακόψῃ ἐπὶ πέντε λεπτὰ τὴν συνεδρίασιν, ἕνεκα τοῦ ἀκατονομάστου κρύου θορύβου.

* *
*

Ὀλίγον ἐπιμένομεν εἰς τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων, διότι καὶ τὰ λόγια τῶν πλείστων τῶν μαρτύρων εἶναι ἀνάξια τῶν στηλῶν μας καὶ ὁ χῶρος τῆς ἐφημερίδος ὀλίγος.

Ὁ μάρτυς Βρυζάκης διηγήθη ὅτι μετὰ τὸ γεγονὸς τῆς Πεντέλης παρέλαβε τὴν νέαν ἐφ' ἁμάξης καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς φάλληρον.

Ἡ νέα τούναντίον ὑποστηρίζει ὅτι τὸν ἠκολούθησεν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι θὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὅτι ἅμα ἔφθασαν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐπέστρεψαν.

Ὁ Μομφερράτος ἐξετάζει τὸν μάρτυρα :

— Τὴν ἐγνώρισες τὴν νέαν ἄλλοτε ;

— Ὄχι.

— Πῶς ἐτόλμησες λοιπὸν πρῶτο λόγο νὰ τῆς ζητήσῃς νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ σ' τὸ Φάλληρο ;

— Διότι μὲ ἄρεζε.

— Τῆς ἐπετέθης ἐντὸς τῆς ἁμάξης ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Τότε λοιπὸν τὴν πῆρες δι' ἠθικὸν σκοπόν ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Μήπως ὁ κατηγορούμενος ἤθελε ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ νέα εἶχε καὶ μὲ ἄλλους σχέσεις ;

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι.

* *
*

Ὁ πρόεδρος εἶχε φέρει εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ ὅλους τοὺς μάρτυρας τὴν Σοφίαν Κουτσέλη, τὴν κυρίως μαστρωπὸν τοῦ κατηγορουμένου καὶ μὲ ὅλους εὑρέθη εἰς ἀντίφασιν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς δυσανασχετῶν διότι ὁ πρόεδρος δὲν διέτασσε τὴν σύλληψίν της ἐξέφρασε τὴν ἀγανάκτησίν του, εἶπεν ὅτι ἀφοῦ τὸ δικαστήριον δὲν συλλαμβάνει τοὺς ψευδομάρτυρας, θὰ τοὺς καταδιώξῃ αὐτός.

Τὸ δημόσιον ἀνεβόησεν.

Οἱ δὲ δικηγόροι τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, διαρκούσης τῆς δίκης, κατήγγειλαν διὰ τακτικῶν μηνύσεων τὴν Σοφίαν Κουτσέλη, τὴν Βασιλικὴν Χαραλάμπη, τὴν Παναγιώταν Κοκκινίδου καὶ τὸν Ν. Καμμένον, μάρτυρας τοῦ Σκουζὲ, ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ. Ἀνακρίσεις ἐνεργοῦνται καὶ—χάριτι θείᾳ—ὑπὸ τοῦ Βώρου μας.

* *
*

Ἐξεταζόμενος πάλιν ἄλλος τοῦ κατηγορουμένου μάρτυς, ὁ Κάρολος Ῥότσιλδ, συνελήφθη ἀντιφάσκων εἰς προγενεστέραν ἔνορκον κατάθεσίν του. Ἐν ἀγανακτήσει τότε καὶ παραφορᾷ ὁ κ. Ἀραβαντινὸς τὸν ἀπεκάλεσε ψεύδορκον καὶ ὅλον τὸ ἀκροατήριον ἐκάλυψε τὸν συνήγορον τῆς νέας διὰ πυκνῶν Εὖγε !

* *
*

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἡ ὑπεράσπισις, μὴ αἰσθανομένη ἴσως ἑαυτὴν καλὰ, ἤρχισε νὰ προβάλλῃ ἐνστάσεις ἐπὶ τοῦ κατηγορητηρίου, ἀπορριφθείσας ὅλας ὡς ἀπαραδέκτους. Καὶ εἰς τὰς ἐνστάσεις αὐτὰς διεκρίθη ὁ κ. Κρασᾶς διὰ τῆς βατραχώδους φωνῆς του.

* *
*

Τὸ δικαστήριον, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὸν λόγον, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπεσύρθη εἰς διάσκεψιν καὶ ἐξελθὸν διέλυσε τὴν συνεδρίασιν, διατάξαν κρείσσονας ἀποδείξεις.

Ἐπειδὴ τὸ φύλλον τοῦ εἴδους μας εἰσέρχεται ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἰδιαίτερα τῆς διασκέψεως, ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ πλειοψηφία τοῦ δικαστηρίου εἶχε διαθέσεις ἀθωοτικὰς, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τῆς μειοψηφίας ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι φόβος μήπως τὸ ἀκροατήριον τοὺς ῥίξῃ ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἠρκέσθη νὰ διατάξῃ **κρείσσονας ἀποδείξεις.**

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τοῦ δικαστηρίου, δημοσιεύομεν μίαν ἔκπληξιν τῆς κοινῆς γνώμης πῶς ὁ κ. Τσάτσος, συγγενὴς τοῦ κατηγορουμένου, ἐλησμόνησε ν' ἀφοπλίσῃ τὰς κακὰς γλώσσας, παραιτούμενος νὰ συγκροτήσῃ αὐτὸς τὸ δικαστήριον.

Τελειόνοντες τὰ τῆς δίκης ἐκφράζομεν καὶ ἡμεῖς θερμοὺς ἐπαίνους τῷ ἀντεισαγγελεῖ κ. Δαλούσῃ, ἀντιπροσωπεύσαντι ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ τὴν νέαν κοινωνίαν, ἧς τὸ ἰδεῶδες πρέπει νὰ ἦναι ἡ κοινωνικὴ ἐπανόρθωσις.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ.

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ : *Δεατάσσομεν κρείττονας ἀποδείξεις*; Εἶναι εἰλικρίνεια, εἶναι δόλος τοῦ Δικαστηρίου ; Ποῖον θέλετε νὰ καλύψητε δι' αὐτοῦ ; Νὰ καλύψητε τὸν ἀποπλανήσαντα ; Νὰ καλύψητε τὴν ἀποπλανηθεῖσαν ; Καὶ ποῦ θὰ εὑρεθῶσιν αἱ κρείττονες ἀποδείξεις ; Θὰ τὰς παραγγείλητε εἰς Παρισίους ; εἰς τὴν Νεάπολιν ἢ τὸ Βερολῖνον ; θὰ τὰς ζητήσητε παρὰ τῶν δικαστηρίων ἢ παρὰ τῶν οἴκων τῆς ἀνομίας ;

Κύριοι δικασταί, εἰς χεῖράς σας εἴχετε, ἡμεῖς νομίζομεν, ὅλον τὸ ὑλικὸν τῶν ἀποδείξεων. Ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ὁ κατηγορούμενος μεθ' ἑνὸς λόχου μαστρωπῶν, ψευδορκούντων, ἀντιφασκόντων, λεγόντων ὅτι τὸ ἔξοχόν των ἐμπόριον ἔτεινεν ὅπως ἡ Ἑλένη Δεσποτάκη ἀξιωθῇ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς νὰ γίνῃ ἡ παλλακὶς τοῦ Κωνσταντίνου Σκουζέ· οἱ ὀλίγοι φίλοι τοῦ κατηγορουμένου, οἷος ὁ μάρτυς Βρυζάκης,

κατέθεσαν πράγματα ἐπουσιώδη· ὁ ἄλλος ὁ Κάρολος Ῥότσιλ εὑρέθη καὶ αὐτὸς εἰς ἀντίφασιν πρὸς ἄλλην ἔνορκον κατάθεσίν του. Ἀφ' ἑτέρου εἴχετε τὸ θῦμα, τὴν κόρην καὶ ὑπὲρ αὐτῆς μαρτυροῦντας ὄχι πλέον μαστρωπούς, ἀλλὰ ἀνθρώπους ἐντίμους, τὸν Ζαχαριάδην ὅστις σᾶς εἶπε τὸ παρελθὸν τῆς οἰκογενείας, τὸ ἔντιμον, τὸ εὔπορον, τὸν μάρτυρα Μπιστούρα καὶ τὴν μάρτυρα Μπιστούρα οἵτινες σᾶς διεβεβαίωσαν ὄχι μόνον τὴν πρὸ τῆς ἀπαγωγῆς ἄμωμον τῆς κόρης τιμὴν, ἐξαγορασθεῖσαν πολλάκις διὰ διημέρων νηστειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμαρτύρησαν ὅτι μεταξὺ τῆς κόρης καὶ τοῦ νέου ἐτελέσθησαν ἀληθεῖς ἀῤῥαβῶνες, ἀντηλλάγησαν δακτυλίδια, ὅρκοι, ὑποσχέσεις. Εἴχετε δηλαδὴ ἐνώπιόν σας μίαν σαφῆ ἔκθεσιν ἀποπλανήσεως μὲ ὅλας τὰς λεπτότητας τῆς τέχνης γενομένας,καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ συμφέρον τοῦ κατηγορουμένου καὶ τὸν ὅρκον τῶν μαστρωπῶν ὅτι θὰ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἀδιάφορον ἂν αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εὑρέθη εἰς πλήρη ἀντίφασιν πρὸς ἄλλην ἀλήθειαν τὴν ὁποίαν ἄλλοτε μεθ' ὅρκου πάντοτε εἶπον.

Καὶ δὲν ἤρκουν αὐτὰ νὰ σχηματίσωσι τὴν πεποίθησίν σας, ἔντιμον δικαστήριον;

Εἴχετε ὅμως καὶ ἄλλην ἀπόδειξιν,τὴν ὁποίαν χωρὶς μαρτύρων, ἠδύνασθε εὐκολώτατα νὰ ἀνεύρητε ἐν τῇ διανοίᾳ σας καὶ νὰ τὴν μεταβιβάσητε ἔπειτα εἰς τὴν δικαστικήν σας συνείδησιν. Διατί θὰ παρεδίδετο ἡ κόρη ἐπὶ ὑποσχέσει παλλακείας; Διατί θὰ συνήνει ἡ μήτηρ εἰς τοῦτο; Διὰ νὰ γίνῃ ἁπλῶς ἡ ἀνταλλαγὴ τῆς ἐν Πλάκᾳ καλύβης διὰ τῆς ὑπὸ τὴν Δεξαμενὴν οἰκίας Πρινοπούλου καὶ νὰ προκαταβληθῇ μόνον ἑνὸς μηνὸς ἐνοίκιον; Διὰ νὰ πωλήσῃ ἡ κόρη τόσον αἰσχρὰ τὴν τιμήν της, διὰ νὰ δεχθῇ εἰς τὸ μέτωπόν της οἰκογένεια ἔντιμος, εὔποροῦσα ἄλλοτε τὸ στίγμα τῆς ἀτιμίας, ἐχρειάζετο δι' ἀμφότερα τὰ μέρη ἓν φοβερὸν δίλημμα, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόστασιν οὐδαμοῦ βλέπομεν ἡμεῖς. Ἢ ἡ κόρη νὰ κυριευθῇ ὑπὸ ἀκατασχέτου, μανιώδους ἔρωτος πρὸς τὸν κατηγορούμενον, Ἀπόλλωνα τὴν καλλονὴν καὶ ἐν τῇ ἀρνήσει τούτου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ πάθος της διὰ νομίμου γάμου, νὰ ζητήσῃ νὰ σβέσῃ τὴν δίψαν της ἔστω καὶ διὰ τῆς παλλακείας ἢ νὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ Κατηγορουμένου πρὸς ἐξαγορὰν τῆς ἀτιμίας τόσον πολὺ χρῆμα, ὥστε νὰ ἀναπνεύσῃ διὰ παντὸς ἡ οἰκογένεια ἐκ τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πενίας. Ἀλλ' ἦτο ἡ κόρη ἐρωτόληπτος; Ἦτο ὁ Σκουζὲς Ἀπόλλων; Κατεβλήθη τόσον χρῆμα;

Αὐτὰ εἶναι γεγονότα, κύριοι δικασταὶ, τὰ ὁποία ἂν καὶ δὲν σᾶς τὰ εἶπεν ἡ Παναγιῶτα Κοκκινίδου ἢ ἡ Σοφία Κουτσέλη, ἔχουσιν ὅμως τὸ βάρος των καὶ τὸ βάρος αὐτὸ ἔπρεπε νὰ σᾶς συντρίψῃ μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἑδρῶν σας, ἀντὶ νὰ ζητήσητε τὸν ἐλεύθερον ἀέρα τῶν *κρειττόνων ἀποδείξεων*.

Καὶ ἐπειδὴ θέλετε κρείττονας ἀποδείξεις,σᾶς προσάγομεν μίαν σελίδα γαλλικῶν δικαστηρίων, εἰς ἣν δύνασθε νὰ ἐνοπτρισθῆτε. Ἐὰν τυχὸν ἐρυθριάσητε,ἐστὲ βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι ψιμμυθιοῦσθε.

Μεταφέρομεν τὴν σελίδα αὐτὴν ἐκ τῆς εὐγλώττου συνηγορίας ὑπὲρ γυναικῶν τοῦ Δοεμᾶ υἱοῦ (Les femmes qui tuent et les femmes qui votent).

Ἡ ὑπόθεσις κατ' οὐσίαν εἶναι ἡ αὐτή. Πρόκειται περὶ ἀποπλανήσεως ἀφώνου κόρης· ἀλλ' ἡ μεσολάβησις τοῦ πατρὸς τὴν κατέστησε μᾶλλον σύνθετον.

Ἀναγινώσκετε:

—

«Πτωχὴ ἐργάτις, ἀμέμπτου διαγωγῆς ἕως τότε, ἀφέθη ν' ἀποπλανηθῇ ἢ καλλίτερον νὰ παρασυρθῇ ὑπό τινος νέου, ὑπαλλήλου ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ, ἔνθα ἦτο μαθητευομένη· ἐκ τούτου ἔμεινεν ἔγκυος, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ μέσον τῆς ἱστορίας. Ἱστορία παλαιὰ, τετριμμένη, γνωστή· ἀλλὰ καὶ ὁ ἥλιος εἶναι παλαιὸς, γνωστὸς, τετριμμένος· καὶ ὅμως ἀνατέλλει πάντοτε καὶ οὐδέποτε τὸν βαρυνόμεθα. Ἀλλ' αἰφνιδίως τὸ πνεῦμα, ἡ καρδία, ἡ συνείδησις τοῦ πατρὸς συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν νὰ τροποποιήσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν ἐκ παραδόσεως λύσιν τοῦ δράματος, λίαν ἐπίσης παλαιὰν, γνωστὴν, τυχαίαν ὡς ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας, λύσις ἥτις συνίστατο διὰ μὲν τὴν κόρην νὰ βυθισθῇ εἰς πένθος, νὰ κρύψῃ τὸ αἰσχός της εἰς μίαν γωνίαν, νὰ ἀναθρέψῃ τὸ τέκνον μὲ τὰ πτωχὰ αὐτῆς μέσα ἢ νὰ τὸ φονεύσῃ ἡ ἰδία, καὶ ὅλα ταῦτα, διότι ὁ ποινικὸς Κῶδιξ ἐλησμόνησε νὰ συμπεριλάβῃ νόμον προστατευτικὸν τοῦ ἠθικοῦ κεφαλαίου τῶν γυναικῶν, ἀπαράλλακτα ὡς καὶ τῶν ὑλικῶν κεφαλαίων, καὶ καταδικάζοντα τὸν ἀφαιροῦντα μίαν γυναῖκα τὴν τιμήν της, ὡς ἤθελε καταδικασθῇ ὁ κλέπτης ὅστις ἔμελλε ν' ἀφαιρέσῃ τὸ ὡρολόγιον ἢ τὸ ἀλεξίβροχόν της.

«Εἴχομεν λοιπὸν τὴν φορὰν ταύτην λύσιν νέαν. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης Μοραμπᾶ ἦτο ἔντιμος ἐργάτης· ἐλάτρευε τὴν κόρην του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τελειώσουν τὰ πράγματα ὡς συνήθως. Ὁπλίζεται ὑπὸ μαχαίρας, εὑρίσκει τὸν ἐν λόγῳ ὑπάλληλον, τὸν ἐρωτᾷ ἐὰν ἐννοῇ νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην του καὶ ἐπὶ τῇ ἐπανειλημμένῃ αὐτοῦ ἀρνήσει, πηγνύει τὴν μάχαιραν εἰς τὸ στῆθος τοῦ νέου. Ἡ ζωή του διέτρεχε κίνδυνον· ὁ δολοφόνος συνελήφθη· μεγάλη συγκίνησις ἐν Παρισίοις· ἀνακρίσεις· δίκη.

«Τὸ περίεργον τῆς δίκης ἦτο ὅτι, κατηγορούμενος, ἐνάγων, θῦμα, ὅλος ὁ κόσμος ἦτο ἔνοχος καὶ ὅμως ἡ δικαιοσύνη, κατάμεστος ἀφθονίας νόμων τιμωρούντων ὅλας τὰς δυνατὰς προσβολὰς, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ἑαυτὴν δημοσίᾳ, εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἄχρηστον καὶ ἀνίκανον.

«Φαντασθῆτε ἑαυτοὺς εἰς τὸ ἀκροατήριον τοῦ Κακουργοδικείου. Τὰ πάντα ἐπιβάλλουσι τὸν σεβασμὸν τῆς δικαιοσύνης. Πλῆθος ἄπειρον, μετὰ χωροφυλακῆς, ἑτοίμου νὰ τὸ διαλύσῃ, ἐὰν τυχὸν δείξῃ τὴν ἐλαχίστην ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὸ δικαστήριον, διαμαρτυρόμενον ἢ ἀνευφημοῦν· ὁ κατηγορούμενος φρουρούμενος ἑκατέρωθεν ὑπὸ χωροφυλάκων, διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ δραπετεύσῃ, ἢ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν δικαστῶν ἢ νὰ αὐτοκτονήσῃ· Δικηγόροι, Βίσαγγελεῖς, Ἔνορκοι, ἡ Θέμις κυανολευκόπεπλος, κρατοῦσα ἐν ἰσορροπίᾳ τοὺς δύο τῆς πλάστιγγος δίσκους, καὶ ἐπὶ τέλους, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, κατέναντι τοῦ δημοσίου τῶν μαρτύρων, τῶν ἐνόρκων καὶ τῶν κατηγορουμένων, καὶ ὑπεράνω τῶν δικαστῶν καὶ ὅλων ὁ Χριστὸς θνήσκων ὑπὲρ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ὁρκίζονται μάρτυρες καὶ δικασταί, οἱ μὲν διὰ νὰ εἴπωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, οἱ δὲ διὰ νὰ ἐφαρμόσωσι τὴν δικαιοσύνην καὶ μόνον τὴν δικαιοσύνην.

«Καὶ ἤδη, ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ἡ ἠθικοφιλοσοφικὴ οὐσία τῆς δίκης:

Ο ΝΟΜΟΣ,

(ἀντιπροσωπευόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου πρὸς τὴν κόρην:)

Κυρία, ὅλοι οἱ μάρτυρες συμφωνοῦσιν ὅτι ὑπῆρξες ἔντιμος καὶ ἐργατικὴ κόρη.

Η ΚΟΡΗ.

Μάλιστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Ἐξηπατήθης ὑπὸ τοῦ νέου αὐτοῦ;

Η ΚΟΡΗ.

Μάριστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σὲ νυμφευθῇ;

Η ΚΟΡΗ.

Μάλιστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Καὶ ἔπειτα, σὲ ἐγκατέλειψε;

Η ΚΟΡΗ.

Μάλιστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Ὅταν εἶδεν ὅτι ἔμεινες ἔγκυος;

Η ΚΟΡΗ.

Μάλιστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Πραγματικῶς μαζύ του ἔμεινες ἔγκυος;

Η ΚΟΡΗ.

Μάλιστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Παίρνεις ὅρκο;

ΚΟΡΗ

Μάλιστα, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ἔγινες αἰτία τῆς ἀπελπισίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ πατρός σου. Τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον θὰ γεννήσῃς θὰ ἦναι χωρὶς πατέρα, ὄχι νόμιμον, πιθανῶς δὲ καὶ χωρὶς ἠθικὴν καὶ χωρὶς ἀγωγὴν, διότι εἶσαι πτωχὴ, ἑπομένως θ' ἀποβῇ ἐχθρὸς ἢ ἄχθος τῆς κοινωνίας, καὶ τοῦτο διότι δὲν κατώρθωσες νὰ ἀντιστῇς εἰς τὸ πάθος σου. Εἶναι ἀποτρόπαιον ὅ,τι ἔπραξες, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ πράξωμεν· κάθησε. Ἂς προσαχθῇ ὁ νέος.

Ο ΝΟΜΟΣ πρὸς τὸν νέον.

Ἦσο ὁ ἐραστὴς αὐτῆς τῆς κόρης;

Ο ΝΕΟΣ

Ναί, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ὁ πρῶτος αὐτῆς ἐραστής;

Ο ΝΕΟΣ, μετά τινα δισταγμόν.

Ναί, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ἔμεινεν ἔγκυος μαζύ σου;

Ο ΝΕΟΣ, πάντοτε μετὰ δισταγμοῦ

Ναί, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ἀρνεῖσαι νὰ τὴν νυμφευθῇς;

Ο ΝΕΟΣ, ἀδιστάκτως.

Ναί, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ.

Ἀρνεῖσαι νὰ ἀναγνωρίσῃς τὸ τέκνον σου;

Ο ΝΕΟΣ

Ναί, κύριε.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ἀφοῦ ἠτίμασες μίαν κόρην, τὴν ἐγκατέλιπες, αὐτὴν καὶ τὸ τέκνον σου· εἶναι βδελυρὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον πράττεις, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τίποτε. Κάθησε. Ἂς ἔλθῃ ὁ πατήρ!

Ο ΝΟΜΟΣ, πρὸς τὸν πατέρα.

Ὁμολογεῖς ὅτι ἐζήτησες νὰ φονεύσῃς τὸν νέον τοῦτον;

Ο ΠΑΤΗΡ

Μάλιστα.

Ο ΝΟΜΟΣ

Διότι ἀπεπλάνησε τὴν κόρην σου;

Ο ΠΑΤΗΡ

Μάλιστα.

Ο ΝΟΜΟΣ

Μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν φονεύσῃς, ἐὰν δὲν ἐνυμφεύετο τὴν κόρην σου;

Ο ΠΑΤΗΡ

Ναί.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ἐκ προμελέτης λοιπόν;

Ο ΠΑΤΗΡ

Ναί.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ὥστε εἶχες σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσῃς;

Ο ΠΑΤΗΡ

Ναί.

Ο ΝΟΜΟΣ

Ἐζήτησες νὰ αὐτοδικήσῃς, τοῦθ' ὅπερ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν νόμων. Ἐζήτησες νὰ φονεύσῃς, τὸ ὁποῖον ἀντιστρατεύεται εἰς τε τὴν θείαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἠθικήν· ἔπληξες διὰ τῆς μαχαίρας, ἐξετέλεσας δηλαδὴ, ἑκουσίως, ἄνευ δισταγμοῦ, ἄνευ τύψεως, φόνου, ἔγκλημα, τοῦθ' ὅπερ τιμωρεῖται διὰ τοῦ ἰκριώματος ἢ τῶν ἰσοβίων δεσμῶν. Εἶναι βδελυρὰ αὐτὴ ἡ πρᾶξις, καὶ ὅμως οὐδὲν δυνάμεθα! Μὴ ξανακάθεσθε. Ἀπολύεσθε ὅλοι!»

—

Καὶ τώρα, τί νὰ σᾶς εἴπωμεν κύριοι δικασταί; Ἡμεῖς αἰσχυνόμεθα διὰ λογαριασμόν σας.

Καλιεβάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

—

Ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν γράφουσιν ἡμῖν ὅτι τὸ ψευδώνυμον *Δόε* του τοῦ ἡμετέρου ἀρθρογράφου κ. Ἱεροκλέους κατέστη τὸ σύνθημα τῶν ἐκλογέων ἐναντίων τῶν ὑπουργικῶν ὑποψηφίων. Ὅ,τι ἦτο τὸ *Κόφτο* ἐν Ἀθήναις τοῦτο εἶναι σήμερον ἐν τισιν ἐπαρχίαις τὸ *Δόε* του. *Δόε* του 'ς τὰ μαῦρα! ἀκούεται πανταχοῦ ἐν τοῖς καφφενείοις, ἐν τοῖς περιπάτοις ἐν ταῖς συναναστροφαῖς. *Δόε* του καὶ πάλιν *Δόε* του καὶ πάντοτε· διότι τὰ χρειάζεται. *Δόε* του νὰ ἐννοήσῃ διότι δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ. Οὕτω ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ δεινότης περὶ τὸ γράφειν ἢ μᾶλλον περὶ τὸ ὑπαγορεύειν, διότι πάντα τὰ ἄρθρα ταῦτα γράφονται καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἡμε-

τέρου φίλου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀποβῇ χρησιμοτέρα εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν ἢ ἑνὸς ἔτους ἐργασία τῆς Ὥρας.

—

Εἶναι ὡραῖον νὰ τρώγωμεν ἀρνὶ τὸν χειμῶνα, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἐνῷ εἰς τὸν πόλον δὲν τὰ τρώγουν οὔτε τὴν ἄνοιξιν καὶ ἐνῷ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀκόμη περιμένουν τὸν ἅγιον Γεώργιον διὰ νὰ ἴδωσιν ἀμνὸν οἱ ὀφθαλμοί των, δηλαδὴ ὁ στόμαχός των; Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἡ διάταξις τοῦ ὑπὸ τὰς πέντε ὀκάδας ὅστις μᾶς στερεῖ τῆς ἀρνοφαγίας. Ἡ διάταξις δὲν εἶναι κακή, διότι οἱ κρεοπῶλαι ἐὰν ἔλειπεν ἡ διάταξις ἠδύναντο νὰ διενεργῶσι καὶ τεχνητὰς ἀκόμα ἀναβολὰς διὰ νὰ μᾶς πωλῶσιν ἔμβρυα καὶ οἱ λαίμαργοι νὰ τὰ ἀγοράζωσιν. Ἀλλ' ἡ διάταξις πρέπει νὰ ἐκτελῆται ὑπὸ πνεῦμα ἰσότητος, καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ καθυστερεῖ· διότι ἐνῷ εἰς τὰ κρεοπωλεῖα τῆς ἀγορᾶς ἀπαγορεύεται ἡ πώλησις τῶν ἀμνῶν, ἱεροκρυφίως ἀμνοὶ ἐπὶ τὰς πέντε ὀκάδας πωλοῦνται καὶ ἡ κατάχρησις γίνεται, ζημιόνωνται δὲ τὰ κρεοπωλεῖά μας, τὰ ὁποῖα τόσον εὐσυνειδήτως μᾶς ὑπηρετοῦσι.

—

Μέχρι τοῦδε εἴχομεν μόνον τὸν φίλτατον Δὲ Κάστρον εὐπατρίδην· τώρα καὶ ὁ κ. Καραπάνος μᾶς παρουσιάζεται ὡς εὐπατρίδης, ὄχι ἐν τοῖς διαφόροις, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀγγελίαις ὑπὸ ἐγχωρίου φύλλου. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ νέου νέου του τίτλου ὡς γνωστὸν ἀναφέρεται ὡς ἀντιβραστικὸν κατὰ της δυσωδίας.

—

Μετὰ τοὺς *Ἰστοὺς ἀράχνης* θὰ ἔχωμεν τὴν 1ην τοῦ ἔτους νέαν ποιητικὴν συλλογὴν τοῦ κ. Γ. Δροσίνη, τοὺς *Σταλακτίτας*. Τὰ ποιήματα τοῦ κ. Δροσίνη εἶναι ὡς τὰ κομψοτεχνήματα τοῦ Χουτοπούλου καὶ τοῦ Μάϊφαρτ. Ὥστε ἡ ἐκλογὴ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς των θὰ εἶναι λίαν κατάλληλος. Ἔπειτα εἶναι καὶ ζήτημα οἰκονομίας. Ἀντὶ ἀδαμάντων, ἀληθῶν ἢ ψευδῶν θὰ προσφέρεται εἰς τὴν καλήν σας ρωμαντικωτάτους σταλακτίτας.

—

Τί σημεῖον καιροῦ! Μίαν ἡμέραν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀνεφέρετο διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἀπωλέσθη τὸ ἐκ τενεκὲ βασιλικὸν Στέμμα .... τοῦ κ. Μωραΐτου, τοῦ φωφωτογράφου. Τὸ εἶχε παρασύρει καταιγὶς τῶν ἐκείνων!

—

Πολλάκις ἐσκέφθημεν ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐπηρεάζει καὶ τὴν κοινωνίαν, ὅτι οἵα ἡ πολιτεία τοιαύτη καὶ ἡ κοινωνία. Ἰδοὺ ὅτι πλὴν ἄλλων οἱ πολιτικοὶ συνδυασμοὶ χάρις εἰς τὸν σύλλογον *Παρνασσὸν* ἐμβολιάζονται καὶ εἰς τὴν μικράν μας κοινωνίαν.

Ὁ Σύλλογος δίδει χορὸν ὑπὲρ τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίρων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Β. Μελᾶ. Ὁ Σύλλογος πρόσωπον ἠθικόν, δημόσιον, δίδει χορὸν εἰς ὃν προσκαλεῖ τὸ δημόσιον, δηλαδὴ τὸ ἄγνωστον, σὲ, ἐμὲ, ἐκεῖνον. Ποῦ πρέπει νὰ δοθῇ ὁ χορὸς εἰς ὃν θὰ εὑρεθῶσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄνθρωποι οἵτινες ὑποτίθεται ὅτι δὲν γνωρίζονται ἀναμεταξύ των; Εἰς μέρος οὐδέτερον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβαίνων τὴν κλίμακα, οὐδὲν ἄλλο μοῦτρον ἐννοῶ νὰ συναντήσω ἢ τὰ πρόσωπα τῶν Κοσμητόρων τοῦ Συλλόγου, οἵτινες μοὶ εἶνε ἀδιάφορον ποῖοι εἶναι φίλοι ἢ ἐχθροί, συμπαθητικὸν ἢ ὄχι, διότι ἀντιπροσωπεύουν αὐτὸ τὸ ἀνώνυμον ἠθικὸν πρόσωπον, ὅπερ καλεῖται Σύλλογος.

Ἀλλ' ὁ *Παρνασσὸς* ἐσκέφθη ἀλλέως. Τὸν δημόσιον αὐτὸν χορὸν τὸν ἐγκαθιστᾷ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Β. Μελᾶ. Τίς θὰ εἶναι οἰκοδεσπότης τὴν ἑσπέραν ἐκείνην; Ὁ *Παρνασσός*; Δὲν τὸ πιστεύω. Λοιπὸν ὁ κ. Μελᾶς. Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἴδω τὸν κ. Μελᾶν; Δὲν πηγαίνω εἰς τὸν χορόν. Ὥστε καλὰ θὰ κάμετε οἱ περισσότεροι νὰ μὴν πᾶτε.

—

Καὶ τώρα τί νὰ κάμῃ ὁ κ. Φιλήμων; Ἡ ὑφυπουργὸς *Παλιγγενεσία*—ἡ ὑπουργὸς εἶναι ἡ Ὥρα— τὸν ἀποκηρύττει ὡς ἀντιπολιτευόμενον καὶ ἡ κουμουνδουρικὴ Ἐφημερὶς τὸν θέλει ἰδικόν της. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ ἀντιπολιτευόμενος συνδυασμὸς τῶν ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν τὸν θέλει ἰδικόν του. Αὐτὰ σᾶς φαίνονται ἀνεξήγητα. Καὶ ὅμως εὐκολώτατα ἐξηγοῦνται. Ὁ κ. Φιλήμων εἶναι κομμάτι ἀπ' ὅλα. Εἶναι καὶ συμπολιτευόμενος καὶ ἀντιπολιτευόμενος καὶ τοῦ Ράλλη καὶ τοῦ Κουμουνδούρου, πῶς δὲν εἶναι δὲ καὶ τῆς *Παλλιγγενεσίας*, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὴ εἶναι πονηροτέρα τοῦ ἀντιπολιτευομένου συνδυασμοῦ καὶ θέλει καθαρὰ τὰ πιάτα τοῦ συντάκτου τοῦ *Αἰῶνος* Αἰωνίως ἦτο μισὸς ἄνθρωπος.

Πάντοτε ὑπῆρξε ἐπαναστάτης καὶ αὐλικὸς, δημοκρατικὸς καὶ μοναρχικὸς, τῆς ἐνεργείας καὶ τῆς θεωρίας, τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ καθεστῶτος, ὑποστηρίζων μερικὰ πράγματα καὶ μερικὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα κατεπολέμουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Διὰ τοῦτο ἐξηγεῖται καὶ ἡ ὑποστήριξις ἣν εὑρίσκει ἀπὸ στρατοπέδων τόσῳ διαφόρων· σώζονται ἀκόμα ὀλίγοι εὐκατάπτητοι δημοκρατικοὶ οἵτινες τὸν νομίζουν ἰδικόν των· ἡ αὐλὴ οὐχ' ἧττον δὲν τὸν θεωρεῖ ἐχθρόν της· ὁ κ. Τρικούπης γελᾷ ὑπὸ τοὺς μύστακάς του, ὅτι ἔχει καὶ τὸν Φιλήμονα μαζύ του· ὁ Κουμουνδοῦρος μειδιᾷ περισσότερον μὲ τὴν κουταμάραν τοῦ Τρικούπη. Καὶ ὅλοι ἔχουν δίκαιον, διότι ὁ κ. Φιλήμων δὲν εἶναι ἓν ὅλον· συνίσταται ἀπὸ πολλὰ μέρη, τὰ ὁποῖα βιδόνονται, ὡς νὰ εἶναι κλίνη ἢ καρέγλα ἢ κλειδοκύμβαλον, ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο τὸ ὁποῖον συντίθεται καὶ ἀποσυντίθεται. Ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ τὸν θέλομεν καὶ δὲν τὸν θέλομεν. Καὶ ὅταν παραστῶμεν ἐκλογεῖς πρὸ τῆς κάλπης του, θὰ κάμωμεν ὥστε νὰ κοπῇ τὸ σφαιρίδιον εἰς δύο καὶ νὰ τοῦ δώσωμεν καὶ εἰς τὸ ἄσπρον καὶ εἰς τὸ μαῦρον.

—

Ἐπέπρωτο ν' ἀκούσωμεν καὶ αὐτὰς τὰς τρανὰς βλακείας τοῦ κ. Παππαμιχαλοπούλου τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ἀπολογητικὴ ἐπιστολὴ ἡ ἐν τῷ *Αἰῶνι* δημοσιευθεῖσα περιορίζεται εἰς τὸ ἐρωτᾷν τὸν πρῴην Διευθυντὴν τοῦ Γενικοῦ Λολιστηρίου διατί δὲν ἀνεκοίνωσε τὸ ἔλλειμμα εἰς τὸν Σωτηρόπουλον, διατί δὲν τὸ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Παππαμιχαλόπουλον, ὅτε ὑπούργει τῶν Οἰκονομικῶν, διατί δὲν τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν κ. Δεληγιάννην; Ἀκριβῶς αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Τομαροπούλου ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐρωτήσεις τοῦ ὑπουργοῦ μας. Θέλετε νὰ τὰς ξανακούσητε; Εἰς τὸν Δεληγιάννην δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ πῇ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, διότι ὁ Δεληγιάννης δὲν ἦτο τῆς εἰδικῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. προέδρου· εἰς σᾶς δὲ, κύριε Παππαμιχαλόπουλε καὶ κύριε Σωτηρόπουλε, τὸ εἶπον ἀλλὰ τὸν παραπέμψατε εἰς τὰ πράγματα τῆς πατρίδος.

—

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν ἐνόμισε καὶ τὸ βῆμα τοῦ τύπου βῆμα τῆς Βουλῆς ὅπου πέρνουν φόρα, λέγει ὅτι τοῦρθη πρὸς μέγα βάσανον τῶν ἀτυχῶν στενογράφων καὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, τοῦ μόνου ἀκροατοῦ.